

GYF

GENÇ YENİ FARKLI
YOUNG FRESH DIFFERENT

01.07—10.08.2014

DUYGU NAZLI AKOVA

HÜSEYİN ARICI

CEMAL NAZIM ARSLAN

SEDAT AYHAN

SEVİNÇ ÇALHANOĞLU

EGE DÖMEZ

NAZLI ERDEMİREL

ONUR KARAALIOĞLU

YASEMİN KILIÇ

EMRE MEYDAN

MEHMET ÖĞÜT

ECE ÖZGÜLE & ÇAĞLA MEKNUZE KIRANT

MERVE ÜNSAL

BEGÜM YAMANLAR

GALERİ ZILBERMAN

Sanat Yarışmaları Kime Yarar Sağlıyor?

Sanat ortamına genç sanatçılar dâhil etmek, genel kaniya göre elbette öncelikle sanat piyasasını oluşturanların isteğidir; o piyasayı canlandırıcak olan o genç sanatçılardır çünkü. Galeriler ya da müzayede evleri, bu ortama giren sanatçıyı dikkatle izler ve onun kendi kadrosu içinde bulunmasının ne kadar "yararlı" olabileceğine karar verir. Yine bu genel kanı çerçevesinde, yadsımaya hiç gerek yoktur ki genç, yeni ve farklı sanatçılar ortaya çıkartabilmek adına düzenlenen yarışmaların birincil amacı budur.

Öte yandan bazı özel şirketler ile devlete bağlı sanat ve kültür kurumları da bu tip yarışmalar düzenlerler; onlar da genç, yeni ve farklı sanatçıları seçerlerken, yine "yarar" kavramını gözetirler. Fakat onların "yarar" düşünceleri, sanat piyasasını canlandırmak ve böylece ona yeni bir finans kaynağı oluşturmak ile doğrudan ilişkili olmayabilir. Örneğin özel bir şirketin düzenlediği yarışma, o şirkete sanat ve sanatçılar yardımıyla bir prestij kazandırırken, yani orada finans sorunu daha dolaylı yolla ele alınırken, devlet kurumları ise daha çok, belirledikleri ya da uygun bulabilecekleri bir sanat tavrının güçlenmesine yönelik siyaset çerçevesinde hareket ederler. Sonuçta, sanatçının seçimini yöntem olarak benimseyen hiçbir etkinlik, onu düzenleyenin öngördüğü "yarar" kavramından bağımsız değildir.

O halde, bu belirtilen koşullarda sanatçıyı nereye yerleştirmek gerekir? Özellikle 19. yüzyıldan bu yana, sanatın ve sanatçının "özerk yapısını" kuşatan bu zorlayıcı alanlara karşı radikal tepkiler ortaya konulmuşken... Söz konusu radikal tepkilere koşut biçimde bu yarışmalara katılmamak, doğallıkla sanatçıların özgürce aldığı bir muhalif karar olarak görülebilir. Oysa öte yandan bu, yarışmaya katılan sanatçıların izlediği siyasetin, tümüyle muhalif tavlardan yoksun olduğunu da göstermez; tersine, sanatçının öne sürdüğü bir muhalif tavrın, "başka türlü" işletildiğini gösterir: Zorlayıcı alanların tam da "içinden" konuşmak... Ve bu zorlayıcı alanların dışında, sanatçının seçebileceği hiçbir hazır "karşıt alanın" kalmadığını saptayarak...

Genç sanatçılar şunu kesinlikle iyi öğrenmişlerdir (ya da sezmektedirler): Her sergileme mekânı, bu ister bir yarışma sergisinin kurulduğu mekân olsun, ister herhangi bir sergi organizasyonunun mekânı olsun, onlar için yalnızca siyasetleri doğrultusunda yapıtlarını gösterecekleri yerlerdir. Bugün önemli bir oranda, pek çoğu için böyledir. Bir galerinin, bir şirketin, bir devlet kurumunun vb. "yararı" doğrultusunda, o sergi alanının kendilerine verildiğini asla akla getirmeksizin, hatta hiç umursamaksızın, salt birer sergileme ve kendi tavırlarını aktarabilme alanıdır oraları (jüri üyelerinin kim olduğunun ise hiç önemi yoktur). Ayrıca bu genç sanatçıların yine pek çoğunun psikolojisi, ünlü "Paris Salon Sergileri"nde "seçimi yitiren" sanatçıların psikolojisinin de çok dışındadır. "Yitiren" sanatçı ne kendisini bedbaht hisseder ne de sanatına bir güvensizlik duyar; Honoré Daumier, Salon'a "seçilmediği" için yaşama küsen sanatçıların o komik resimlerinden birini yapmak isteseydi, günümüzde tek bir model bile bulmakta zorlanırdı.

Who Do Art Competitions Benefit?

The consensus is, of course, that introducing young artists to the art scene is the will of the ones who create the art market; because it's those young artists who will revive that market. Galleries or auction houses carefully watch newcomers and decide how "beneficial" it would be to include them in their roster. In keeping with this consensus, there's no denying the fact that this is the primary objective of the competitions that are organised to bring out young, fresh and different artists.

Meanwhile, some private companies and state-run art and culture foundations also organise these types of competitions; they, too, look out for the "benefit" in choosing young, fresh and different artists. Their idea of "benefit", however, may not be directly connected to the notion of reviving the art market and create for it a new financial resource. For example, while a competition organised by a private company would earn that company prestige through art and artists, state-run foundations mostly act around a political frame through which they support an art attitude they choose or one they find appropriate. After all, an event that adopts the artist's choice as method cannot be independent from the notion of "benefit" its organiser foresaw.

So, in light of these conditions, where should one place the artist? Especially considering the radical backlash against these coercive reaches that surround the "autonomous structure" of art and the artist since the 19th century... Not participating in these competitions, in parallel with these radical backlashes, can naturally be seen as an averse decision taken freely by the artists. This, on the other hand, does not imply that the artists that do participate lack averse attitudes. Quite the contrary: It shows that the averse attitude the artist presents is managed "differently". To speak from "within" the coercive reaches... And by ascertaining there is no ready "counter-platform" to these coercive reaches that the artists can choose...

Young artists have definitely learned this well (or they sense it): Every exhibition space, whether it's a space where a competition is being held or whether it's the space of any other organisation, is a place where they will display their work only in line with their political beliefs. This is true to a major extent for most of them. These are spaces they see, without even thinking, or caring, that they have been given them for the "benefit" of a gallery, a corporation or a state-run foundation, as places they can simply exhibit and convey their attitude (and the identity of the members of the jury is not important at all). Moreover, the psychology of these young artists is far from the psychology of the "election loser" artists at famous "Paris Salon Exhibitions". The "losing" artist neither feels nebbish, nor does he/she start doubting his/her art. If Honoré Daumier wanted to paint one of his funny paintings featuring artists who have become miserable because they weren't "chosen", he would have a hard time finding one model today.

Böyle bir durum, bugün bize "eski" siyasi ayrımların önemini yitirdiğini ve sanatçı tarafından, her sanat mekânının özgürce "söz söyleme" alanına dönüştürüldüğünü gösteriyor. Öyle olunca da ticari sanat kurumlarının, salt "maddi yarar" düşüncesinden ayrılmalı ve bu yeni yapıya ayak uydurmaları gerekiyor. Bunu sezebilen ve yapabilen kurumlar, "eskinin" ticari amaçlarını gözden geçiriyorlar ve kendilerini söz konusu ticari amaçların dışında, yeni bir siyasi rasyonalite dâhilinde konumlandırıyorlar. Artık bu noktada bağımsızlığı yeğleyen sanatçı ile "maddi yararı" yeğleyen kurumun bağları, "sanatsal" ve "ticari" olarak iki kutuplu bir ilişki içermiyor; karşılıklı bir hareketle "birbirlerinden yararlanma" haline geliyor ki bu ilişki piyasanın maddi koşullarının dışına taşan bir tavır yaratıyor.

Genç sanatçılar her an bir yarışmayla, herhangi bir organizasyonla, geçici olarak edindikleri birtakım mekânlarla ya da sokakları kullanarak kendilerini var edebilecek, tavırlarını (muhalif ya da değil) sergileyebilecek alanlar bulabiliyorlar ve oradan oraya sıçrayarak hayli dinamik bir hareket yeteneği sağlayabiliyorlar. Bu yüzden belki de bu tip yarışmalar, genç sanatçının elde edebileceği bir "ayrıcılık" beklentisinden, o yarışmayı düzenleyen kurumun, maddiyatın bile dışında elde edebileceği bir "ayrıcılık" beklentisine dönüşmeye başlıyor. Açıkçası, kurumun her tür maddi beklentisinin yanı sıra (çünkü bir ticari kurum, bunun dışında yer alamaz), sanatçıya bir "özgürlük alanı" açabilme çabası... Belki de "eski" siyasetin iki kutuplu dünyasından uzaklaşmak, iki kutup için de kendi varoluş durumlarından uzaklaşmak anlamına gelebilir.

Fakat deneyimlediğimiz siyasi yapı içinde, en yeni ve şaşırtıcı siyasi tavırların "apolitikler", yani "eski" siyasi kutupları terk edenler tarafından ortaya konulduğunu unutmayalım. Her yerde boy gösterebilen, bir tercih yapmaksızın her yeri özgürce ve umursamazca kendi "kullanım alanına" katabilen genç sanatçıları, bu yeni siyasi yapıyla değerlendirmekte ve onların muhalefet biçimlerinin anlaşılmasında "yarar" vardır.

Son olarak da şu belirtilmeli: Bu yarışmada jüri, bundan öncekilerde olduğu üzere, elbette piyasaya yeni ticari açılımlar ve olanaklar sağlamak adına bir seçim yapmadı (böyle bir kriterin "eskimiş" olduğu malumdu). Jürinin amacı, günümüz sanatı açısından geçerli-geçersiz, moda-demede gibi karşıtıkların dışında, ayrıca onay görmüş ya da görmemiş siyasi uzantıları da bir yana bırakarak, sanatçıların özgürce "söz söyleme" güçlerini tartışmak oldu. İşte ortaya jürinin görüşlerinden bir "sıralama" çıkmışsa, bu, kutuplar-dışı siyasi söylemler üzerine, uzun tartışmaların sonucudur. Başka bir açıdan jürinin, sanatçıları ve galerileri iki kutup olarak görmediğini de bir kez daha vurgulamalı: Sanatçıların bir galeriyi "herhangi bir yer" olarak ve ticaretten bağımsız, özgürce kullanmayı öğrendiklerini aklıda tutarak, o galerinin de bu duruma göre yeni bir konum alması gerektiği, jürinin başta gelen tutarlılık noktasıydı.

Emre Zeytinoğlu

A situation such as this is proof that the "old" political differences have lost their importance and that every art space has been turned into a "free speech" zone by the artist. This brings with it the need for the commercial art companies to part company with the idea of "financial benefit" and adapt to this new structure. The companies that are able to anticipate this and adapt accordingly, review the commercial motivations of the "old" and situate themselves outside said commercial motivations and within a new political rationality. At this point, the connection between the artist that prefers freedom and the company that prefers "financial benefit" no longer incorporate a bipolar "artistic" and "commercial" relationship; in a reciprocal action they start "benefitting each other" and this creates an attitude that falls over the borders of the financial provisions of the market.

Young artists always find spaces to exhibit their attitudes (averse or otherwise), whether it be a competition, an organisation, a space they temporarily obtain or simply the streets; and they develop this dynamic ability to move around by jumping from place to place. Maybe that's why these kinds of competitions transform from a "privilege" that the young artists can expect to gain, to a "privilege" the organising company can expect to gain, even in a non-financial sense. This is, quite simply, an effort by the company (apart from the financial expectations, because no commercial company can be without it) to open a "free space" for the artist... Perhaps parting company with the bipolar world of "old" politics means parting company with their own existential status for both these poles.

However, we mustn't forget that, in the political structure we have experienced, the newest and most surprising political attitudes have been put forward by the "apoliticals" i.e. the ones that have parted company with the "old" political poles. There is "benefit" in evaluating these young artists (who can show up anywhere and freely and listlessly transform it into their own "usage area") within this new political structure and understand their opposition style.

In conclusion, it must be said that the jury in this competition, as the ones before it, did not make their selections in order to provide new commercial expansions and opportunities for the market (it was clear that such criteria were "old"). The objective for the jury was to discuss the artists' power of freedom of "speech" with regards to today's art, leaving aside contradictions such as valid-invalid, fashionable-unfashionable, and also disregarding political appendages, whether they are approved or not. Such that if a "ranking" has surfaced through the opinions of the jury, this is the result of long discussions on non-polar political discourse. It must be emphasised once again from another aspect that the jury did not view the artists and the galleries as two poles: The consistency test for the jury was to keep in mind that the artists learned to use the gallery as "any other place", freely and non-commercially, and the need for the gallery to re-situate itself in accordance with this.

Kozmosta Kaos/Chaos in Cosmos, 2014
Video 4'24", Ed. 5

Politik temalı işleri ile siyasi otoriteye bir eleştiri yöneltmeyi amaçlayan Duygu Nazlı Akova, çalışmalarında fotoğraf, video ve yerleştirme kullanarak gerçekleştiriyor. Bu türler arası çoğulluk ve izleyici algısını merkeze alan deneysel anlatım dili ile, insan hakları, temel hak ve özgürlükler, toplumsal eşitsizlik, tüketim, kent yaşamı, göç, medya, adalet gibi olguları irdeler. Fotokolajın ekolazer efektiyle devingen bir biçim aldığı "Kozmosta Kaos" adlı videoda; bu olguların sosyal, kültürel ve ekonomik sonuçlarına göndermede bulunur. Bugün kaosa dönüşmüş olan bir zamanların kozmosu İstanbul'da, bireye ve topluma verilen rol; zaman, mekan, özne ve nesne kavramlarıyla iç içe geçerek belirsiz bir hal alıyor.

Yüksek Lisans eğitimini Marmara Üniversitesi, Güzel Sanatlar Enstitüsü, Fotoğraf Ana Sanat Dalı'nda "Savaş Fotoğrafında Gerçeklik" konulu teziyle 2011 yılında tamamlamıştır. 2012 yılında Almanya/Beelitz'de European Exchange Academy programına kabul edilmiştir. 2012'den itibaren Yıldız Teknik Üniversitesi Sanat ve Tasarım Ana Sanat Dalı'nda Sanatta Yeterlik öğrencisi olarak eğitimini sürdürmektedir. İstanbul Kültür Üniversitesi Sanat ve Tasarım Fakültesi İletişim Tasarımı- Görsel İletişim Tasarımı/Fotoğraf Bölümü'nde Araştırma Görevlisi olarak çalışmaktadır ve çalışmalarını İstanbul'da sürdürmektedir.

Duygu Nazlı Akova aims to criticize political authority with her political themed work, whilst using photography, video and installations. By using the experimental language that puts viewer perception and the plurality of these media in the center, she examines issues such as human rights, freedom, social inequality, consumerism, urban life, immigration, media and justice. The equilizer effect of photo collage creates a dynamic form in the video "Cosmos at Chaos", which addresses these issues through their social, cultural and economic outcomes. Istanbul, which once was cosmos, has now turned into chaos, and the roles given to the individual and the society are becoming vague as time, space, subject and object are all intertwining.

Akova has completed her graduate degree at Marmara University, Fine Arts Faculty, Photography Department with her thesis titled "Reality in War Photography" in 2011. In 2012, she has been accepted to European Exchange Academy program in Germany/Beelitz. She has been continuing her doctorate studies at Yıldız Technical University Art and Design Department since 2012. Akova works as a research assistant at İstanbul Culture University, Art and Design Faculty, Communication Design Department and lives in İstanbul.

Tuval Üzerine Yağlı Boya, Oil on Canvas, 2014
Yerleştirme/Installation
75x100x50 cm

Hüseyin Arıcı
1990, Nallıhan

Sanatçının, yağlı boya ile yaptığı resimler, yıllardır gözünün önünde nesnelere dönüşürken, aynı zamanda sanat anlayışının da metalaşmaya başladığına kanaat getirdiği bir sürecin başlamasına neden olmuştur. Bu süreçte sergileme alanına girildiği anda duvarda asılı duran resimle, başka bir sebepten dolayı orada bulunan bir nesnenin (örneğin bir yangın söndürücü) arasındaki farkların ne olabileceği konusu üzerine odaklanmaktadır.

Ankara'da yaşamakta ve Hacettepe Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümü'nde eğitimine devam etmektedir.

The paintings Hüseyin Arıcı has made with oil painting have not only transformed into objects in front of his eyes over the years, but at the same time have started a process in which his understanding of art has also begun to commodify. In this process, he focuses on what the differences might be between a painting hung on a wall, and an object that happens to be next to it for any other reason (like a fire extinguisher) upon entering an exhibition space.

Arıcı lives in Ankara and continues his education at Hacettepe University Faculty of Fine Arts Faculty Department of Painting .

İsimsiz/Untitled, 2014
Pleksiglas üzerine yağlı boya
Oil on plexiglass
15x20cm (her biri/each)

Cemal Nazım Arslan
1987, İzmir

Cemal Nazım Arslan'ın neo romantik resimleri günümüz duygu dünyasının doğayla özdeş bakış açısını ifade eder. Pleksi malzeme üzerine fırça ile uygulanarak yapılan bu resimlerde doğa insansızdır. Yinelenen bir konu olarak doğa, yapıtta görünürlüğüyle ve kullanılan açık koyu renk algısıyla dramatik bir atmosfer oluşturur. Arslan'ın çektiği fotoğraflardan esinlenerek yarattığı doğa algısı ruhani bir durumu ve içe dönük bir bakış açısını yansıtmaktadır.

Arslan, Dokuz Eylül Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümü'nde eğitimine devam etmektedir.

Cemal Nazım Arslan's neo-romantic paintings reflect the view of the contemporary emotional world in line with nature. In these paintings made by brush on plexiglass, the nature is without man. Nature as a subject once again, with its visibility in the work and the usage of light and dark color perception, creates a dramatic atmosphere. Inspired by photographs he has taken, perception of nature reflects a spiritual condition and an inner point of view.

Arslan continues his education at Department of Painting, Faculty of Fine Arts, Dokuz Eylül University, İzmir.

Fight for Surrealism/(Surrealizm için Mücadele), 2014
Tuval üzerine yağlı boya/Oil on canvas
100x150 cm

Sedat Ayhan
1987, İzmir

Sedat Ayhan, simgesel düzenin kurucu öncülüğünden kaçmayı hedefler. Kullandığı bilinçten yoksun ve hastalıklı figürler, öznenin yer alacağı olası aşırılık öncesi sürecin simgesidir. Bu edimle gizli kalmış ve zaten orada olan bir bilinçdışı açığa vurmaktan çok, bilinçdışı üretmeye çalışır. Figürler üzerinde oluşturulan deforme ve kayma şeklindeki tekrarlanan hareketler gerçekle ıskalanan karşılaşmanın görsel karşılığıdır.

Ayhan, İzmir’de yaşamakta ve çalışmaktadır. Halen Dokuz Eylül Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümü’nde öğrenimine devam etmektedir.

Sedat Ayhan aims to escape the constituent leading of symbolic order. The ailing and consciousness-deprived figures are symbols of a process leading to the rampancy that the subject will be placed in. With this act, the artist tries to produce the unconscious, rather than reveal a concealed and already existing unconscious. The deformation and continuous drifting motions on the figures are the visual counterpart of the missed encounter with the truth.

Ayhan lives and works in İzmir. He continues his education at Dokuz Eylül University Faculty of Fine Arts Department of Painting .

Yaşlılığın Sikelen Aaçç/Accidentally Chopped Tree, 2014
Yerleştirme; fotoğraf, ses kaydı, ağaç kütüğü, metin
Installation; photograph, sound recording, tree log, text

Sevinç Çalhanoğlu
1988, İstanbul

Sevinç Çalhanoğlu’nun ‘Yaşlılığın Sikelen Aaçç’ adlı işi üçüncü köprü için yanlışlıkla kesilen ağaçlardan birinin kesik gövdesini bağlamından kopararak tekrardan aynı bağlama hareketin gelgit noktaları üzerinden oturtmayı deniyor. Ait olduğu alandan iki kez koparılan kütüğün üçüncü kopuşu galeride sergileniyor. Bir bakıma ‘gezi devinimi’ diyebileceğimiz deneyimi elinde kalanlarla irdeleyen Sevinç Çalhanoğlu aynı dönemde denk geldiği sesleri ve metinleri birleştirerek rastlantısal sürecin paradoksal dilini yüzeye taşımayı deniyor. İşlerinde farklı materyallerle metinler arası geçişliliği somutlaştırmaya çalışıyor.

Çalhanoğlu, Boğaziçi Üniversitesi Tarih Bölümü’nde ‘Yıldız Sarayı-Müze Eserlerinin Sergilenme Biçimleri’ adlı tezi üzerine çalışıyor. Çeviri yapıyor ve şiir yazıyor. Kişisel üretimi dışında, kurucularından biri olduğu bağımsız üretim ve paylaşım alanı ‘üçodabirsalon’ ile ev sergileri düzenliyor.

Sevinç Çalhanoğlu’s work entitled ‘Accidentally Chopped Tree’ tries to re-contextualize the stump of a tree that has been chopped accidentally while clearing the way for the third bridge over the Bosphorus in Istanbul, by first taking it out of its original context. The stump has been disengaged twice from where it belongs, and the third disengagement is displayed at the gallery. Examining what might be called the “Gezi kinesis” experience with what is left behind, Sevinç Çalhanoğlu pairs up the texts and sounds she has come across during that time in order to resurface the paradoxical language of this coincidental process. She tries to concretize the intertwinement between different materials and texts.

Çalhanoğlu continues working on her thesis entitled “Yıldız Palace- Exhibiting Manners of Museum Pieces” at Boğaziçi University Department of History . She makes translations and writes poetry. Besides her personal work, she organizes house exhibitions with the independent production and sharing space ‘üçodabirsalon’ as its co-founder.

Polyphemos, 2013
Metal
35x10x12 cm

Ege Dömez
1993, İzmir

Ege Dömez'in işleri, "görme ve yol alma" kavramından yola çıkarak, bireysel ve toplumsal gelişim sürecini sorgular. Heykeltraş, fiziksel yapılan hareket süreci ile beraber bellek, düşünme gibi zihinsel işlevleri kapsayarak bilinçaltının irdelenmesini konu eder.

Dömez, konusunu bir Yunan mitinden alan bu çalışmasıyla metal malzemenin keskin ifadesi ile yaşamın sert yönünü ortaya koymaktadır. Mitolojide, Polyphemos'un Zeus tarafından korunan Kaptan Odysseus öncülüğündeki denizcilere karşı çıkışı ve sonucunda Odysseus'un gözüne sapladığı sırıkla kör oluşunun hikayesi anlatılmaktadır.

Dömez, Antalya'da, Akdeniz Üniversitesi Heykel Bölümü'nde lisans eğitimine devam etmektedir.

Taking off from the concept of 'seeing and proceeding', Ege Dömez's works question individual and social progress. The sculptor takes on the subject of examining the subconscious through the process of physical movement combined with cognitive functions such as memory and thinking.

With her work which is inspired by a Greek myth, Dömez puts forward the harsh side of life via the sharp expression of the metal material. In mythology, Polyphemos defies the sailors led by Captain Odysseus and protected by Zeus and as a result goes blind when Odysseus thrusts a stake in his eye.

Dömez continues her undergraduate studies at Department of Sculpture, Akdeniz University, Antalya.

Psikozun Rüyası/Dream of Psychosis, 2013
Fine Art kağıdı üzerine baskı
Print on Fine Art paper
50x75 cm, Ed. 5

Nazlı Erdemirel
1982, Van

Nazlı Erdemirel'in fotoğrafın realist vizyonundan yaklaşılarak sürreal kavramlarla kurgusal altyapısını oluşturduğu çalışmaları, psikotik hastalıkları olan insanların rüyalarından oluşuyor. Rüya ve yaratıcılığı, gerçeğin paralel katmanlarında bir araya getirdiği çalışmalarında bilinçaltının deneysel özgürlüğünü kullanıyor. Uyanık halde yüzeyin altına gömdüğümüz şeyleri fotoğrafın dışavurum olanağıyla yeniden boyutlandırıyor.

Erdemirel, Dokuz Eylül Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Fotoğraf Anasanat Dalı'ndan 2013 yılında mezun olmuştur. Sanatçı İzmir'de yaşamakta ve çalışmaktadır.

Nazlı Erdemirel lays the fictional groundwork of her works with an approach to surreal concepts through the realist vision of photography, which are comprised of the dreams of psychotic patients. She uses the experimental freedom of the subconscious by bringing together the parallel layers of reality with dreams and creativity. She resurfaces the things we bury deep when we are awake through the expressionist means of photography.

Erdemirel graduated from Department of Photography, Faculty of Fine Arts, Dokuz Eylül University, İzmir in 2013. She lives and works in İzmir.

İçeride/Inside, 2014
Tuval üzerine yağlı boya/Dil on canvas
50x100 cm

Onur Karaalioğlu
1985, Yalova

Onur Karaalioğlu'nun çalışmaları mekânla sürekli ilişki içerisinde bulunan bireyin varoluşuna dair sorgulamaları görünür kılmaya yöneliktir. Çalışmaların temelinde yer alan gerçeklik, fotogerçekçi yaklaşımın anlık görüntüleri tuval yüzeyine aktarma çabasının aksine, kurgusal sahnelerin mekanik yanlısalarını dönüştürür.

Karaalioğlu, Sakarya'da yaşamakta ve Sakarya Üniversitesi'nde Araştırma Görevlisi olarak çalışmaktadır. Lisans ve Yüksek Lisans eğitimini Uludağ Üniversitesi Resim Bölümü'nde tamamlamış, Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Resim Bölümü'nde Sanatta Yeterlik yapmaktadır. Sanatçının katıldığı bazı sergiler şunlardır: Summart Resim Çalıştay ve Sergisi, Moldova (2012); Artist 2013 Uluslararası İstanbul Sanat Fuarı / Galeri Soyut, İstanbul (2013); 2. Yalova Uluslararası Sanat Bienali, Yalova (2013); Marmara Üniversitesi 6. Uluslararası Öğrenci Trienali, İstanbul (2013).

Onur Karaalioğlu's works intend to make visible the existential queries of the individual's ongoing relationship with space. The reality that lies at the foundation of these works is the transformation of the mechanical illusions of fictional scenes, rather than an effort to capture instantaneous images of the photorealistic approach.

Karaalioğlu lives in Sakarya and works as a research assistant at Sakarya University. He has completed his graduate and undergraduate studies at Uludağ University Department of Painting, and continues his doctorate studies at Mimar Sinan Fine Arts University. The group exhibitions he has taken part in include Summart Painting Workshop and Exhibition, Moldova (2012); Artist 2013 International Istanbul Art Fair/ Galeri Soyut, Istanbul (2013); 2nd Yalova International Art Biennial, Yalova (2013); Marmara University 6th International Student Triennial, Istanbul (2013).

Gebze-Harem, 2014
Yerleştirme; asetat kağıdı üzerine mürekkep, led ışık, ses kaydı
Installation; ink on acetate paper, led light, sound recording
105x58 cm, 2'59"

Yasemin Kılıç
1985, Kocaeli

Sanatçı, günlük hayatında karşılaştığı, deneyim ettiği sıradan anlara ve bunların yarattığı duygusal dünyaya yoğunlaşır ve çalışmalarında bunları ayırtmaya yönelik bir yaklaşım izler. Yerel kültür, çevre, kent ve kadın çalışmalarına konu olan başlıca alanları oluşturur.

Kılıç, İstanbul'da yaşayıp çalışmaktadır. Lisans derecesini Yıldız Teknik Üniversitesi Bileşik Sanatlar Ana Sanat Dalı'nda tamamlamıştır. Sanatçının katıldığı karma sergiler şunlardır: Kazı resim/Baskı resim Öğrenci Sergisi (2011), Schneidertempel Galerisi, İstanbul (2011); Bitirme Sergisi, Yüksel Sabancı Sanat merkezi, İstanbul (2011); Galeri Suhendan, Art Textiles, İzmir (2014).

The artist focuses on the ordinary moments she encounters and experiences in daily life and the emotional world that these moments create while following an approach of dissociating them. Local culture, environment, the city and woman are the main subjects of her work.

Kılıç lives and works in İstanbul. She has completed her undergraduate degree at Yıldız Technical University Department of Combined Arts. The group exhibitions she has taken part in include Engraving/Printmaking Student Exhibition (2011); Schneidertempel Gallery, İstanbul (2011); Graduation Exhibition, Yüksel Sabancı Art Center, İstanbul (2011); Galeri Suhendan, Art Textiles, İzmir (2014).

Horst'un Mutfağı/Horst's Kitchen, 2014
Tuval üzerine yağlı boya, iplik, pastel
Oil color, threads, pastel on canvas
82x146 cm

Emre Meydan
1982, Ankara

Emre Meydan'ın çalışmaları mekan ve derinlik kavramları üzerine kurulu. Uzun bir süre dış mekan görünümlerini konu eden sanatçı, son dönemde ise iç meknlara odaklandı. Issızlığın hakim olduğu bu uzamlarda görünürde hiçbir figür yok. Fakat geride bıraktığı izler ile "insan" da resmin bir parçası. İçinde yaşanan/çalışılan ortamın zamanla nasıl şekillendirildiği, diğer bir deyişle mekanın nasıl kişiselleştirildiği, bu izler vasıtasıyla görünür hale geliyor.

2010'da Dokuz Eylül Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nden mezun oldu. 2013'ten beri Hochschule für Kunst Bremen'de "Meisterschüler" olarak öğrenimine devam ediyor.

Emre Meydan's works are based on the concepts of space and depth. After a long period of dealing with exterior spaces, the artist now focuses on interior spaces. In these spaces which are dominated by solitude, figures are non-existent. However with traces it has left behind, the "human" is also a part of the painting. The way space that has been used for working/living is shaped over time. In other words, they way space is personalized becomes visible with these traces.

Meydan graduated from Dokuz Eylül University Department of Fine Arts in 2010. He has been studying as "Meisterschüler" at Hochschule für Kunst Bremen since 2013.

Self/(Kendi), 2014
Video
5'00", loop, Ed. 3+1 A.P.

Mehmet Ögüt
1983, Diyarbakır

Mehmet Ögüt'ün işlerinde yaşamsal bilginin izleri görülür. Video çalışmalarının temelinde doğrudan bir anlatım yoktur. Fakat çalışmalarında, bildiğimiz bir hikayenin parçaları var gibidir. Bu yüzden de hikayedeki boşlukları tamamlayıp, hikayeyi oluşturmak bize kalır. Yaşamsal bilgi üzerinden, izleyicisiyle tamamlanan bu çalışmalar, çoğul okumalar yaratarak, izleyici ve sanat nesnesi arasındaki iletişimi, samimiyetle sağlar ve güçlendirir.

Ögüt, İstanbul'da yaşayıp çalışmaktadır. Halen Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Enstitüsü Resim Bölümü'nde Yüksek lisans programına devam etmektedir. Sanatçının katıldığı karma sergilerden bazıları şunlardır: "Ateşin Düştüğü Yer", İnsan Hakları Vakfı 20. Yıl Sergisi, Tütün Deposu, İstanbul, (2011), "Gerilimler", Saison Video, Lille, Fransa (2010), "Kimlikler Lütfen", Cer Modern, Ankara, (2010), "28. Günümüz Sanatçıları İstanbul Sergisi", Aksanat, İstanbul, (2009).

It is possible to see the traces of information about life in Mehmet Ögüt's works. There is no direct narrative in the foundation of his videos. However, there seem to be parts of a story we know. This is why it falls to us to fill in the gaps and create the story. Through this vital information, these works that become complete with their viewers, make plural studies while procuring and strengthening the communication between the art object and its viewer in a frame of sincerity.

Ögüt lives and works in İstanbul. He continues his graduate studies at Marmara University Insitute of Fine Arts Department of Painting . The group exhibitions that the artist has taken part in include "Ateşin Düştüğü Yer", Human Rights Foundation 20th Anniversary Exhibition, Tütün Deposu, İstanbul (2011), "Gerilimler", Saison Video, Lille, France (2010), "Kimlikler Lütfen", Cer Modern, Ankara (2010), "28. Günümüz Sanatçıları İstanbul Sergisi", Aksanat, İstanbul (2009).

Bul Kızı Ver Parayı/Find the Girl Give the Money, 2014

Video, ve kağıt üzerine suluboya, Video and watercolor on paper
Süre: 2'05"

*Bu çalışmadaki görsellerin oluşturulmasında, Ekber Yeşilyurt'un "Anadolu'da Baş Bağlama" adlı kitabından faydalanılmıştır.

*The images in this work have been excerpted from Ekber Yeşilyurt's book titled "Head Covering in Anatolia".

Ece Özgüle 1994, İzmir

Özgüle, İzmir Işıl Saygın Anadolu ve Güzel Sanatlar Lisesi Resim Bölümü'nü 2012 yılında bitirdi ve aynı yıl, Anadolu Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Çizgi Film-Animasyon Bölümü' nü birincilikle kazandı. Aynı bölümde 2. sınıf öğrencisi olarak eğitimine devam ediyor.

Özgüle has graduated from İzmir Işıl Saygın Anadolu ve Güzel Sanatlar Lisesi Department of Painting in 2012, and in the same year was accepted to Anadolu University Faculty of Fine Arts Department of Animation in first place. She continues her education in this department as a junior.

Çağla Meknuze Kirant 1985, Muğla

Kirant, İzmir Özel Tefik Fikret Lisesi (2003), Galatasaray Üniversitesi İletişim Fakültesi (2007) mezunu. 2008-2011 yılları arasında NTV'de kültür-sanat ve haber programlarında muhabir, editör olarak tanıtım departmanında da prodüktör olarak görev yaptı. Çalışma hayatına freelance editör olarak devam ediyor.

Kirant has graduated from İzmir Özel Tefik Fikret High School (2003), Galatasaray University Faculty of Communication (2007). She has worked as a reporter and editor in NTV's culture-arts and news programs, while working as a producer in the advertising department. She continues her work life as a freelance editor.

Çağla Meknuze Kirant ve Ece Özgüle, işlerinde siyasi tarih ve toplumsal hayata nüfuz etmiş normları dolayısıyla normalin inşasını irdeliyorlar. Resmi tarih ve gündelik hayatta muktedir kesimin kılık-kıyafet ile cisimleşen varlığına dikkat çekiyorlar.

'Bul Kızı Ver Parayı' adlı video çalışmasında, Anadolu'da kadının özel hayatının başörtüsü aracılığıyla ifşası konu ediliyor. Konuyla ilgili detaylı araştırılma yapıldığında başörtüsünün bebek, çocuk, genç kız, nişanlı, yeni evli, eski evli, kocası gurbette evli, çocuklu kadın, çocuğu olmayan kadın, kocası ile arası açık kadın, boşanmış dul, kocası ölen dul, evlenmek isteyen dul, evlenmek istemeyen dul gibi ayrıntılı bir sınıflandırmaya aracılık ettiğine şahit oluyoruz. Videoda kart tanıtan kadın eli etiketlemedeki rızayı, kart seçen erkek eli ise ataerkil toplumdaki muktedir erkeği temsil ediyor. Kartların elbette bu oyunda herhangi bir inisiyatifi bulunmuyor.

Çağla Meknuze Kirant and Ece Özgüle examine in their work, the norms and the formation of norms that have infiltrated political history and social life. They draw attention to the materializing of formal history and daily life through the appearance and fashion of the powerful.

The video entitled 'Find the Girl Give the Money' is about the disclosure of the Anatolian woman's private life as a result of their headwear. When elaborately researched, we witness that the headwear mediates a detailed categorization between babies, children, adolescent girls, engaged women, newlywed women, women married to someone abroad, women with children, barren women, women that are not in good terms with their husbands, divorced women, widows, widows that want to be married, widows that do not want to be married. In the video, the woman's hand which introduces the cards represents the willingness in labeling, while the man's hand which chooses the card stands for the powerful men of the patriarchal society. The cards, of course, do not hold any initiative in this game.

Merve Ünsal 1985, Lahey

Sanatçı olarak, Ünsal'ın başlıca ilgi ve araştırma alanı "sanatçı beyanı" denilen ibarenin gittikçe artarak geçirgenleşen sınırlarıdır. Yakın zamanda bu düşünceleri konuşma performanslarında soruşturma sebeplerinden biri, bir metni, yazılı ve provalanmış olarak performe etmenin bizim sanat eserinden beklentilerimizin ve sanatçının kendi eserlerinden beklentilerinin sınırlarını ne derecede ortaya koyabildiğini merak etmesidir. Zaman, mekan, performans ve eylem arasındaki ilişkiyi araştırmak için performans belgelendirilmesi, sanatçı kitapları ve fotoğraflar birleştirilmiştir.

Tip-ex (daksil), beyaz duvar üzerine doğrudan uygulanır ve kurduğunda görünürlüğü yitirir. Çalışma, sadece çok yoğun ışık altında görünür olur. Işın görünürlüğü azaltmak için Tip-exli alanın sınırları çizilmemiştir.

İstanbul'da yaşamaktadır. Yüksek lisans derecesini Parsons The New School, Fotoğraf ve İlişkili Medya Tasarımı Bölümünden, lisans derecesini ise Princeton Üniversitesi Sanat ve Arkeoloji Bölümünden almıştır. PIST /// (2012) ve 5533 (2013)'te kişisel sergileri olmuştur. Ekim 2014- Temmuz 2015 tarihleri arasında Beyrut, Ashkal Alwan'da Home Workspace Programı'na katılacaktır.

As an artist, Ünsal's primary area of interest and research is the increasingly permeable boundaries of this very term. She has recently explored these ideas in lecture-performances as she's curious to see if the performance of a text, scripted and rehearsed, trace the boundaries of what we expect from art works and what the artist expects from their own works. Documentation of performances, both gestural and process-driven, artist books, and photographs are combined to further explore the relationship between time, space, performance, and action.

Tip-ex is applied directly to the white wall, drying out to be invisible. The work is only visible under specifically intense light. The borders of the Tip-exed area are not delineated as to make the work somewhat invisible.

Merve Ünsal (b. 1985, The Hague) is an artist based in Istanbul. She received her MFA from Parsons The New School for Design in Photography and Related Media and her BA from Princeton University in Art and Archaeology. She has had one-person exhibitions at PIST/// (2012) and 5533 (2013). She will be attending the Home Workspace program at Ashkal Alwan, Beirut, October 2014-July 2015.

Geri Kazanılmış Zaman serisinden/From the series Time Regained, 2012

Üst üste bindirilerek oluşturulmuş video görüntüleri

Superimposed video layers

1'35", loop, Ed. 6+1 A.P.

Begüm Yamanlar 1989, İstanbul

Bu çalışma, bellek ve zihinsel durumun hız ve tüketim odaklı bir kültürde nasıl biçimlendiği üzerine düşünüyor. Geçmişteki imgeleri silmenin mümkün olup olmadığını sorunsallaştırırken, saf deneyim olarak şimdinin geçerliliğini sorguluyor. Geçici ve mekânsal kareleri farklı açılardan sunan üst üste bindirilmiş görüntülerden oluşan video, doğrusal zamanın sonsuz bir gelişim vaadi olarak algılanışı gibi sürekli olarak akıyor. İzleyiciyi çeşitli kent manzaralarının üzerinde zaman ve mekanda hareket ettiren videonun renkli karmaşası, hafif duyarsızlaştırıcı bir etki bırakırken; üst üste binen imgeler, kurgulanmış simgelerin ve kültürel çağrışımların sürekli akışıyla şekillenen belleğin karalama kağıdı benzeri yapısına işaret ediyor.

Yamanlar, İstanbul'da yaşamakta ve çalışmaktadır. Bahçeşehir Üniversitesi Fotoğraf ve Video Bölümü'nü bitirmiş ve halen Sabancı Üniversitesi Görsel Sanatlar ve Görsel İletişim Tasarımı Bölümünde yüksek lisans eğitimine devam etmektedir.

"Time Regained" considers how memory and mental status is shaped within a speed oriented and consumption based culture. It problematizes the im/possibility of eliminating the accumulation of past images and by doing so questions the validity of present as pure experience. The superimposed footage presenting multiple perspectives of temporal and spatial fragments, streams continuously mimicking the perception of linear time as a promise of never-ending progress. Rendering the spectator mobile over space and time on the surface of various cityscapes, its vibrant complexity introduces a subtle desensitizing effect. The overlapping imagery resembles the palimpsest-like structure of memory shaped by a constant flux of constructed signs and cultural connotations.

Yamanlar lives and works in İstanbul. She studied Photography and Video at Bahçeşehir University in İstanbul and is currently studying Master of Arts, VACD at Sabancı University.